

De dochters van Fontana

Lori Nelson Spielman bij Boekerij:

Een bijzonder jaar
Vergeef me
Hou me vast
De dochters van Fontana

Lori Nelson Spielman

*De dochters
van Fontana*

Welk mysterie zorgt ervoor dat de vrouwen van de familie Fontana geen geluk vinden in de liefde?

ISBN 978-90-225-8666-2
ISBN 978-94-023-1285-0 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Star-Crossed Sisters of Tuscany*
Vertaling: Yolande Ligterink
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: Shutterstock
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2020 Lori Nelson Spielman
© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Dieter en Johanna

De reisroute van tante Poppy

Dag 1

15 oktober

Venetië

Dag 2

16 oktober

Venetië

Dag 3

17 oktober

Venetië

Dag 4

18 oktober

Toscane

Dag 5

19 oktober

Toscane

Dag 6

20 oktober

Toscane

Dag 7

21 oktober

Amalfikust

Dag 8

22 oktober

Amalfikust

Tachtigste verjaardag tante Poppy

Proloog

Lang geleden in het Italiaanse Trespiano vervloekte Filomena Fontana, een lelijk, bitter meisje wier jongere zuster gezegend was met grote schoonheid, alle tweede Fontana-dochters en veroordeelde hen tot een leven zonder liefde. Filomena koesterde een wrok tegen haar zusje Maria vanaf het moment dat ze haar in het oog kreeg, lief slapend in de armen van hun moeder.

Haar kinderlijke jaloezie wakkerde aan toen de twee meisjes opgroeiden tot tieners. Filomena's geliefde Cosimo, een jongeman met oog voor vrouwen, voelde zich aangetrokken tot de jongere Maria. Hoewel Maria Cosimo's ongewenste avances probeerde af te weren, hield Cosimo vol. Filomena waarschuwde Maria: 'Als jij mijn Cosimo afpakt zul je voor altijd vervloekt zijn, samen met alle tweede dochters.'

Niet lang daarna ging Cosimo picknicken met de familie Fontana en dreef hij Maria in het nauw bij de rivier, waar hij dacht dat ze niet gezien zouden worden. Hij greep Maria vast en kuste haar. Voordat Maria Cosimo kon wegduwen arriveerde Filomena. Die zag alleen de kus en werd woedend. Ze pakte een steen en gooide hem naar haar zus. Hij raakte Maria in het oog. Ze verloor het zicht in dat oog en het bleef voorgoed afhangen. Maria was niet langer een schoonheid en ze trouwde nooit.

Sommigen zeggen dat het toeval is. Anderen houden vol dat het een zelfvervullende voorspelling is. Maar niemand kan om de fei-

ten heen. Sinds de dag dat Filomena haar vloek uitsprak, meer dan tweehonderd jaar geleden, heeft geen enkele tweede Fontana-dochter blijvende liefde gekend.

1

Emilia

Heden, Brooklyn

Op de bakplaat liggen tweeënzeventig *cannoli* af te koelen. Ik pers het sap uit kleingesneden maraschinokersen en spatel ze voorzichtig door een mengsel van room, ricotta en poedersuiker. Door een beslagen, rechthoekig raam kijk ik van de keuken de winkel in. Het is vanmorgen stil in bakkerij en delicatessenwinkel Lucchesi, zoals meestal op dinsdag. Mijn oma, Nonna Rosa Fontana Lucchesi, staat achter de vitrine met delicatessen de olijven te rangschikken en te roeren in de roestvrijstalen bakken met geroosterde paprika en feta. Mijn vader komt door de klapdeuren met een blad vol gesneden prosciutto. Met een tang legt hij die in de vleeswarenvitrine, tussen de pancetta en de *capicola*.

Voor in de winkel, achter de kassa, leunt mijn oudere zus Daria tegen de snoepvitrine. Haar duimen tikken bedrijvig op haar telefoon. Ze is ongetwijfeld een berichtje aan het sturen naar een van haar vriendinnen, waarschijnlijk om te klagen over Donnie of de meisjes. Door de luidsprekers schalt Dean Martins 'That's Amore', een laatste herinnering aan wijlen mijn opa, die volhield dat Italiaanse muziek zijn bakkerij en delicatessenzaak authenticiteit verleende, ook al is dit een Amerikaans liedje, gezongen door een Amerikaanse zanger. Ik heb niets tegen de muzieksmaak van mijn overleden opa, behalve dat ons hele repertoire van Italiaanse

muziek slechts drieëndertig nummers behelst. Drieëndertig liedjes die ik woord voor woord in mijn slaap kan meezingen, wat ik soms ook doe.

Ik richt mijn aandacht op de cannoli en spuit de ricottaroom in de zes dozijn holle buisjes. Het duurt niet lang voor de muziek op de achtergrond verdwijnt, samen met de geur van gebak. Ik ben ver weg, in het Engelse Somerset, verloren in mijn verhaal...

Ze staat te wachten op de Clevedon Pier en kijkt uit over de zee, waar de ondergaande zon glinstert op het deinende water. Een stem roept. Ze draait zich snel om in de hoop haar minnaar te zien. Maar daar, in de schaduw, doemt haar ex op...

Ik schrik op als de bel aan de muur naast me rinkelt. Ik duw mijn bril omhoog en kijk door het raam.

Het is mevrouw Fortino, met een boeket van oranje en gele gerbera's. Haar zilvergrijze haar zit in een gladde chignon en de beige broek laat haar slanke figuur goed uitkomen. Achter de vleeswarenvitrine recht mijn vader zijn rug en houdt de buik in die over zijn schort hangt. Nonna ziet het met een zuur gezicht aan, alsof ze een slok azijn heeft gedronken.

'Buongiorno, Rosa,' tsjirpt mevrouw Fortino als ze langs de vitrine met delicatessen loopt.

Nonna wendt zich af en mompelt 'Puttana', het Italiaanse woord voor 'slet'.

Mevrouw Fortino loopt naar de spiegel, zoals ze altijd doet, voordat ze doorgaat naar de vleeswarenvitrine. Het is eigenlijk een doorkijkspiegel, zodat ze zonder het te weten door hetzelfde raam kijkt als ik. Ik doe een stap achteruit terwijl ze haar lipstick controleert – die dezelfde tint roze heeft als haar blouse – en haar haar gladstrijkt.

Tevreden draait ze zich om naar mijn vader. 'Voor jou, Leo.' Ze glimlacht en steekt hem de gerbera's toe.

Mijn grootmoeder snuift zachtjes, als een territoriale gans die

sist naar iedereen die ook maar durft te kijken naar haar kuiken. Het maakt niet uit dat het kuiken haar zesenzestig jaar oude schoonzoon is die al bijna dertig jaar weduwnaar is.

Mijn kalende vader pakt met vuurrode wangen de bloemen aan. Hij bedankt mevrouw Fortino, zoals hij elke week doet, en kijkt van opzij naar mijn *nonna*. Die roert in de gemarineerde paddenstoelen en doet alsof ze niets heeft gemerkt.

‘Fijne dag, Leo,’ zegt mevrouw Fortino, en ze wuift koket.

‘Van hetzelfde, Virginia.’ De hand van mijn vader reikt naar een vaas achter de vitrine, maar zijn blik volgt mevrouw Fortino door het gangpad. Mijn hart doet pijn voor die twee.

De bel rinkelt weer en een lange man komt de winkel in. Deze elegante vreemde, die eruitziet alsof hij in Beverly Hills beter op zijn plaats zou zijn dan in Brooklyn, is hier vorige week ook geweest en heeft toen een dozijn van mijn cannoli gekocht. Hij praat met mijn vader en met Nonna. Ik ga bij de deur staan en vang iets van het gesprek op.

‘Met afstand de beste cannoli in New York.’

Er ontsnapt me een kort lachje. Ik houd mijn hoofd dicht bij de muur.

‘Ik heb vorige week een dozijn mee naar een bespreking genomen. Mijn team heeft ze verslonden. Ik ben op slag de populairste accountmanager van Morgan Stanley.’

‘Zo horen we het graag,’ zegt mijn vader. ‘Lucchesi bestaat al sinds 1959. Alles wordt zelf gemaakt.’

‘Echt? Enige kans dat ik de bakker persoonlijk kan bedanken?’

Ik ga rechtop staan. De laatste tien jaar heeft geen mens gevraagd of hij me kon ontmoeten, laat staan bedanken.

‘Rosa,’ zegt mijn vader tegen Nonna. ‘Kun je Emilia even roepen?’

‘O mijn god,’ fluister ik. Ik ruk het netje van mijn haar en schud mijn dikke bruine paardenstaart los. Meteen heb ik er spijt van dat ik mijn haar vanmorgen niet heb gewassen. Met haastige handen maak ik mijn schort los en zet mijn bril recht. Instinctief leg ik een vinger tegen mijn onderlip.

Het litteken, dat niet dikker is dan een draad, is na bijna twintig jaar helemaal glad en verbleekt tot een lichte blauwtint. Maar het zit er, net onder mijn lip. Ik weet dat het er zit.

De roestvrijstalen klapdeuren gaan open en Nonna Rosa komt de keuken in, intimiderend en opdringerig met haar korte, stevige lijf. ‘Een doos cannoli,’ zegt ze strak. ‘*Presto.*’

‘*Si*, Nonna. Goed bedacht.’ Ik pak drie pas gevulde cannoli en doe ze in een doos.

Als ik ermee naar de klapdeur loop, grist ze de doos uit mijn handen. ‘Ga weer aan het werk. Er zijn een heleboel bestellingen.’

‘Maar Nonna, hij...’

‘Hij is een drukbezet man,’ zegt ze. ‘Geen enkele reden om zijn tijd te verspillen.’ Ze loopt de keuken uit.

Ik kijk haar met open mond na tot de klapdeuren weer tot stilstand komen. ‘Het spijt me,’ hoor ik haar zeggen. ‘De bakker is vandaag vroeg weggegaan.’

Ik doe een stap achteruit. ‘Wel verdomme.’ Ik verwacht heus geen romantiek. Ik weet wel beter. Ik wil alleen iemand enthousiast horen praten over mijn gebak. Hoe durft Nonna me dat te onthouden?

Door het raam zie ik de man een praatje maken met Daria terwijl hij betaalt voor een flesje Italiaanse frisdrank van Bravazzi. Hij tilt het witte doosje op dat ik... Nonna hem heeft gegeven en ik heb het gevoel dat hij weer prijzende woorden zegt over mijn cannoli.

Genoeg. Het kan me niet schelen wat Nonna zegt of hoe narcistisch het overkomt, ik ga erheen.

Net als ik mijn schort uitdoe, schiet de blik van mijn zus naar het raam. Ze kan me niet zien, maar ik merk dat ze weet dat ik sta te kijken. Langzaam en bijna onmerkbaar schudt ze haar hoofd.

Ademloos doe ik een stap achteruit. Ik leun tegen de muur en sluit mijn ogen. Ze probeert me te beschermen tegen Nonna’s woede. Ik ben de tweede Fontana-dochter. Waarom zou Nonna deze fatsoenlijke cannoli-liefhebber zijn tijd laten verdoen aan mij, een vrouw van wie mijn hele familie weet dat ze nooit liefde zal kennen?

2

Emilia

De winkel op 20th Avenue is vier straten van 72nd Street en mijn piepkleine appartementje op de tweede verdieping, dat ik 'Emville' noem. Zoals altijd heb ik een tas met gebak bij me. De augustuszon is milder geworden en het frisse briesje is de eerste aanwijzing dat de zomer op zijn eind loopt.

Bensonhurst, helemaal aan de zuidrand, is het stiefkindje van Brooklyn en vormt een bescheiden woonwijk tussen de chiquere buurten Coney Island en Bay Ridge. Als kind droomde ik ervan om weg te gaan en een aantrekkelijker buurt te zoeken dan deze vermoeide, etnische gemeenschap. Maar in Bensonhurst, de plek waar mijn grootouders zich in de twintigste eeuw hebben gevestigd, samen met duizenden andere Italianen, ben ik thuis. Vroeger werd het het Little Italy van Brooklyn genoemd. De film *Saturday Night Fever* is zelfs in onze straten opgenomen. Maar tegenwoordig is alles anders. Voor elke Italiaanse winkel en elk Italiaanse restaurant zie je een Russische bakkerij, een joodse delicatessenzaak of een Chinees restaurant, aanwinsten die Nonna *invadente* noemt, een inbreuk.

Ik zie ons oude bakstenen rijtjeshuis, het enige thuis dat ik ooit heb gekend. Toen mijn ouders in de jaren tachtig op huwelijksreis waren naar Niagara Falls verhuisden Nonna Rosa en Nonno Alberto al hun bezittingen naar de begane grond, zodat mijn ouders zich op de eerste verdieping konden vestigen. Mijn vader woont

er nog altijd. Soms vraag ik me af wat mijn vader, die bijna tien jaar ouder was dan mijn moeder, vond van deze situatie. Had hij een keus? Was mijn moeder net zo koppig als haar moeder, Nonna Rosa?

Ik heb slechts vage herinneringen aan Josefina Fontana Lucchesi Antonelli, bijvoorbeeld dat ze bij het fornuis stond en me glimlachend verhalen vertelde terwijl ze roerde in borrelende pannen die roken naar appels en kaneel. Maar Daria zegt dat ik me dat maar verbeeld, en ze heeft waarschijnlijk gelijk. Daria was vier en ik nog maar twee toen onze moeder overleed aan acute myeloïde leukemie, de dodelijkste vorm van deze ziekte, zoals ik later heb gehoord. De herinnering zou er wel een zijn aan haar moeder, Nonna Rosa. Maar de glimlachende verhalenvertelster past niet bij mijn norske nonna, de vrouw die zich zolang ik me kan herinneren altijd aan me lijkt te ergeren. En waarom zou ze ook niet? De ziekte van haar dochter viel precies samen met haar zwangerschap en met mij.

‘Goedemiddag, Emmie.’ Meneer Copetti, in zijn blauw met grijze uniform, blijft voor de stoep staan. ‘Wil je je post zelf meenemen of zal ik hem in de brievenbus doen?’

Ik draaf naar hem toe. ‘Ik neem het bericht wel over de winnaar van de schrijfwedstrijd. Houdt u de rekeningen maar.’

Hij zoekt grinnikend in zijn canvas tas en overhandigt me een als een taco dubbelgevouwen bundel, waarbij een glanzende folder de schelp vormt.

‘Precies waar ik op zat te wachten,’ zeg ik na een korte blik. ‘Aanbiedingen voor creditcards en kortingsbonnen die ik altijd vergeet te gebruiken.’

Hij glimlacht en steekt een hand op. ‘Fijne dag, Emmie.’

‘U ook, meneer Copetti.’

Ik loop verder naar een ander bakstenen gebouw, dit keer beige, en loop de hal in. Patrizia Ciofi zingt een aria uit de opera *La Traviata*. Ik kijk door het glas van de deur. Ondanks de opera die luidkeels uit zijn cd-speler uit de jaren negentig galmt – het

nieuwste artikel in zijn zaak – ligt oom Dolphie diep in slaap in een van zijn klapstoelen. Vreemd genoeg wordt hij altijd wakker van het belletje als ik de deur opendoe. Ik trek aan de deurgreep en zoals verwacht springt hij meteen op, veegt het speeksel van zijn kin en zet zijn bril recht.

‘Emilia!’ roept hij, met zo veel animo dat je zou zweren dat hij me in geen weken heeft gezien. Mijn oom is eerder grappig dan knap; op zijn hoofd zitten donzige witte krullen en zijn wangen zijn zo dik dat net lijkt alsof hij zijn verstandskiezen pas heeft laten trekken. Hij draagt zijn gebruikelijke kappersjas, zwart met drie schuine strepen op de rechterkant van de kraag en DOLPHIE op de zak.

‘Hallo, oom Dolphie,’ roep ik boven de muziek uit. Dolphie is de jongere broer van Nonna Rosa en is strikt gezien mijn oudoom. Maar de Fontana’s houden zich niet bezig met dat soort pietluttigheden. Ik steek hem de tas toe. ‘Pistache-*biscotti* en een stuk *panforte* vandaag.’

‘Grazie.’ Hij wankelt als hij de tas aanneemt en ik weersta de aanvechting om hem vast te pakken. Ondanks zijn achtenzeventig jaren is mijn oom nog steeds een trotse man. ‘Zal ik een mes pakken?’ vraagt hij.

Ik antwoord zoals ik altijd doe. ‘Je mag het allemaal hebben, dank je.’

Hij loopt naar zijn cd-speler, die op de rand van een spiegel staat. Met een hand vol levervlekken draait hij het volume zachter. De opera verstilt. Ik leg mijn post naast de kassa, loop naar een oud metalen karretje vol tijdschriften en folders en schenk mezelf een kop koffie met melk in.

We gaan naast elkaar in de lege kappersstoelen zitten. Zijn rechthoekige stalen bril, net zo een als ik heb, maar twee keer zo groot, glijdt naar beneden terwijl hij zijn traktatie verorbert.

‘Drukke dag?’ vraag ik.

‘Si,’ zegt hij, hoewel de zaak leeg is, zoals altijd. ‘Buitengewoon.’

Toen ik klein was, zaten er soms wel drie mannen te wachten op

een knipbeurt en nog een voor een warme scheerbeurt, en dan zaten er in de achterkamer nog twee grappa te drinken en Scopa te spelen. Dolphies zaak was het trefpunt van de buurt, de plek waar je heen moest voor opera, levendige debatten en plaatselijke roddels. Maar tegenwoordig komen er net zo veel mensen als in een telefooncel. Ik kan het ze niet kwalijk nemen dat ze een beverige oude man liever geen scheermes tegen hun hals laten houden.

‘Je nicht Luciana komt vandaag haar haar laten knippen. Ik heb beloofd dat ik tijd voor haar zou maken.’ Hij kijkt op zijn horloge. ‘Ze is laat, zoals gewoonlijk.’

‘Ze zal wel druk zijn op haar werk.’ Meteen heb ik spijt van mijn woordkeus. Mijn heethoofdige nicht Lucy – achternicht, als ik precies wil zijn – steekt niet onder stoelen of banken dat ze een actief ‘sociaal leven’ heeft. Bovendien is haar vriendje van de dag een collega, dus het is heel goed mogelijk dat Lucy echt druk is op het werk. ‘Hoe is het met tante Ethel?’ Ik begin maar over iets anders.

Oom Dolphie trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Ze heeft gisteravond bezoek gehad van haar zus. Ze is altijd blij als ze Adriana ziet.’ Hij grinnikt en dept zijn mond met zijn servet. ‘Kon ik die vrouw maar vaker laten komen.’

Tante Ethel en oom Dolphie wonen boven de kapperszaak in een driekamerappartement waarvan mijn tante altijd heeft gezegd dat het er spookt. Die lieve Ethel beweert dat ze de geesten van haar verwanten uit het oude land ziet, en dat is vermoedelijk een van de redenen waarom mijn oom nog steeds de lege kapperswinkel openhoudt. Iedereen moet af en toe ontsnappen, neem ik aan. Ik heb vaak aan mijn tante gevraagd of ze mijn moeder wel eens ziet. Ze zegt altijd van niet. Een paar jaar geleden ben ik maar gestopt met vragen.

Oom Dolphie doet de laatste hap in zijn mond en veegt de kruimels van zijn handen. ‘*Delizioso.*’ Hij schuifelt naar de scheerstoel en komt terug met de bladzijden die ik hem gisteren heb gegeven. ‘Ik vind dit een mooi verhaal, *la mia nipote talentata.*’

Mijn getalenteerde nicht? Ik bijt op mijn lip om mijn blijdschap te verbergen. ‘Grazie.’

‘Het krijgt steeds meer vaart. Ik voel dat er een conflict aan komt.’

‘Je hebt gelijk.’ Ik denk aan de wending in het plot die ik vandaag op het werk heb bedacht. Dan haal ik de pagina’s van gisteravond uit mijn tas en geef ze aan hem. ‘De volgende aflevering komt donderdag.’

Hij trekt een lelijk gezicht. ‘Krijg ik morgen niets?’

Ik moet lachen. Het is ons geheim, mijn schrijfhobby. ‘Onderschat nooit de blauwdruk van een droom,’ zegt hij altijd. Oom Dolphie heeft me eens verteld dat hij er in zijn jonge jaren van droomde een opera te schrijven, hoewel hij weigert me zijn werk te laten horen of zelfs maar zijn ideeën met me te delen. ‘Dwaasheid,’ zegt hij erover, en dan kleurt hij vijftig tinten rood. Maar ik vind het prachtig dat hij eens de blauwdruk van een droom heeft gehad. Het is alleen jammer dat hij hem heeft onderschat.

‘Sorry,’ zeg ik. ‘Vanavond heb ik geen tijd om te schrijven. Daria krijgt haar boekenclub op visite. Ze heeft me uitgenodigd om ook te komen.’ Ik zeg het heel nonchalant, alsof ik elke dag word gevraagd mijn zus en haar vriendinnen gezelschap te houden. ‘Ze vroeg of ik *dolce pizza* wilde meenemen.’ Ik kijk even naar de klok – half vier – en loop naar het aanrecht.

‘Volgens Dar is het voornaamste doel van de boekenclub eten, gevolgd door drinken en praten,’ zeg ik terwijl ik mijn kopje afspoel. ‘Als ze dan nog tijd hebben, bespreken ze het boek.’

Zijn donkere ogen twinkelen. ‘Dat is leuk nieuws, dat je zus je uitnodigt voor haar club. Ik kan me nog herinneren dat jullie vroeger onafscheidelijk waren.’

Opeens zit mijn keel dicht. Ontzet trek ik een kastje open en doe of ik een theedoek zoek. ‘Nou, ik ben nog niet echt lid.’ Ik knipper heftig. ‘Maar ik hoop dat ze me vraagt dat te worden als haar vriendinnen me aardig vinden, of als ze de *pizza di crema* lekker genoeg vinden.’

‘Pizza di crema?’ Oom Dolphie kijkt me van opzij aan. ‘Laat je niet gebruiken.’

‘Zo ingewikkeld is dat niet. En ik vind het leuk om haar te helpen.’ Hij trekt sceptisch zijn wenkbrauwen op en ik doe alsof ik het niet zie.

Hij kijkt op zijn horloge en zegt boos: ‘Luciana zei dat ze om twee uur zou komen om haar haar bij te laten werken. En ik heb niets van haar gehoord. Helemaal niets. Vroeger zou ze een tik op de billen hebben gekregen.’

Ik zie de voluptueuze billen van mijn nicht Lucy voor me en moet een beetje lachen. ‘Ze is nog maar een kind,’ zeg ik. ‘Ze trekt wel bij.’

Hij gromt: ‘Een kind? Sinds wanneer is iemand op zijn eenentwintigste nog een kind?’ Hij laat zijn stem dalen alsof de lege winkel hem zou kunnen horen. ‘Heb je het gehoord? Luciana heeft een nieuwe vriend, iemand die ze heeft ontmoet bij dat nieuwe werk van haar. Ethel denkt dat het de ware zou kunnen zijn.’ Hij beweegt zijn harige wenkbrauwen.

‘Ha,’ zeg ik. ‘Zei tante Ethel dat ook niet over Derek, en over die drummer, die Nick, en die andere vent, hoe heette hij ook alweer, die met de cobratattoo?’ Ik haal mijn schouders op. ‘Lucy is nog jong. Haar hele leven ligt nog voor haar. Waarom zou ze haast maken?’

Hij kijkt me aan en herinnert me er zonder woorden aan dat Lucy een tweede dochter is, net als ik.

‘Vriend of niet,’ zeg ik, terwijl ik het aanrecht schoonveeg, ‘Luce lijkt het naar haar zin te hebben op haar nieuwe werk.’

‘Als serveerster in die louche tent?’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Zeg eens, Emilia, waarom wil een slimme meid als Luciana daar in vredesnaam werken, bij ... Rudy’s?’

‘Rulli’s,’ zeg ik. ‘Het is er te gek.’

‘Is er iets mis met de Homestretch? Daar hebben Irene en Matilde jaren gewerkt, en dan in respectabele blouses en op verstandige schoenen.’

Mijn oudoom, die een jaar na Nonna en oudtante Poppy uit Italië hiernaartoe is geëmigreerd, houdt van tradities. De Home-

stretch bestond al twintig jaar toen Dolphie op zijn eenentwintigste in Bensonhurst arriveerde. Zevenenvijftig jaar later is hij de oude pub nog steeds trouw.

‘Oom Dolphie,’ zeg ik, ‘nieuw kan ook goed zijn.’

Hij kijkt me minachtend aan. ‘Nieuwe kaas? Nee. Nieuwe wijn? Nee. Nieuwe kunst? Nee.’ Hij neemt mijn gezicht tussen zijn handen. ‘*Dolce nipotina mia*, nieuw is niet goed. Oud is goed. Dat zou juist jij moeten weten.’ Hij tilt mijn dikke paardenstaart op. ‘Hoe lang heb je dit kapsel al? Twintig jaar? En die bril, dat is dezelfde als op je laatste foto van de middelbare school, si?’

‘Dat mocht ik willen,’ zeg ik. ‘Ik heb al drie keer andere glazen moeten nemen.’ Ik zet mijn stalen brilletje af en buig het door-midden. ‘Maar gelukkig is dit montuur zo’n beetje onverwoestbaar, precies zoals de opticien zei.’

‘En gelijk heb je, *cara mia*,’ zegt mijn oom. ‘Waarom de wielen verwisselen als ze nog draaien, si?’

‘Precies.’ Ik zet mijn bril weer op en geef hem een zoen op zijn wang. ‘Morgen kom ik weer gebak afleveren.’

‘Grazie.’ Hij schuifelt naar de kassa. ‘Vergeet *la posta* niet.’ Als hij mijn post optilt valt er een paarse envelop uit het bundeltje, die ik eerder heb gemist. Hij pint hem vast onder zijn suède Hush Puppy.

‘Een brief.’ Hij kijkt erop neer. ‘Een echte.’

Ik buk om de geheimzinnige envelop op te rapen, maar de voet van mijn oom blijft waar hij is. Hij buigt voorover om hem beter te bekijken en knijpt zijn ogen tot spleetjes. Dan worden ze groot en uiteindelijk wazig. Hij brengt een hand naar zijn mond.

De met de hand geadresseerde envelop lijkt naar ons terug te staren. Het poststempel luidt: PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA. Mijn glimlach bevriest. In sierlijke letters staan haar naam en adres in de linkerbovenhoek. Poppy Fontana. Paolina, de zus die van Nonna en oom Dolphie is vervreemd. De raadselachtige oud-tante die me altijd heeft gefascineerd. De vreemde vrouw die volgens Nonna *un problema* is, een lastpak. Het enige levende familie-lid dat ik niet mag zien.

3

Emilia

Ik houd mijn tas beschermend vast, alsof ik er een wapen in verberg in plaats van een eenvoudige brief, en dwing mezelf langzamer te lopen als ik de stoep op kom. Nonna Rosa staat voor het erkerraam langs de zware damastengordijnen naar buiten te gluren. Hoewel ze maar kleine oogjes heeft, gaat Nonna prat op haar scherpe zicht, wat heel handig is voor een vrouw die volgens mij om een hoek kan kijken. Ik zwaai, hopelijk nonchalant genoeg. Ze wendt zich af met haar kenmerkende geïrriteerde blik. Het is erg dat ik het zeg, maar ik heb vaak gewenst dat zij op de knusse etage onder de dakbalken woonde. Of zelfs in het appartement van mijn vader op de eerste verdieping. Dan zou ze niet mijn voetstappen horen zodra ik de voordeur nader en zou ze me niet vanuit het erkerraam in de gaten kunnen houden, ook al ben ik negenentwintig. Maar misschien heb ik niet genoeg vertrouwen in haar. Nonna zou natuurlijk een ander raam vinden waardoor ze me kon bespioneren.

Als ik via de voordeur binnenkom en de betegelde hal door loop, kijk ik in mijn tas om me ervan te verzekeren dat hij er nog in zit. Er gaat een huivering van opwinding over mijn rug.

Met twee treden tegelijk ren ik de walnotenhouten trap op en gooi de niet afgesloten deur van mijn appartement open. Over mijn piepkleine keukentje – eigenlijk niet meer dan drie keukenkastjes en een kleine koelkast, die is volgehangen met foto's van

mijn nichtjes – spelen vlekjes zonlicht. Ik gooi de inhoud van mijn tas op het aanrechtblad en pak de brief van tante Poppy ertussen-uit.

Vol verwachting bestudeer ik de paarse envelop en ik probeer te raden waar ik die brief aan te danken heb. Ik ben niet jarig. Het is pas over vier maanden Kerstmis. Mijn oudtante Poppy, een vrouw die ik maar één keer heb ontmoet, maar die nooit een feestdag vergeet, wordt tenslotte al een dagje ouder en zal wel in de war zijn.

Claws, mijn langharige zwart-witte kat, komt de hoek om. Ik pak hem op en geef hem een zoen op zijn schattige norske snuit. ‘Zullen we eens kijken wat tante Poppy te zeggen heeft? Je moet wel beloven dat je het niet aan Nonna vertelt.’

Ik hang hem over mijn schouder en verbreek de zegel met mijn vinger. Mijn hart bonst als ik een vel linnen papier in de kleur van citroensorbet uit de envelop haal. Ik moet lachen om Poppy’s paarse inkt en de zonderlinge schetsjes in de marge: een meisje dat een wens doet bij een vallende ster, een boeket madeliefjes, een kaartje van Italië.

Lieve Emilia,

Ik schrijf je deze brief om je om een gunst te vragen. Nee, niet echt een gunst. Eigenlijk wil ik jou een gunst bewijzen. Mijn voorstel zal namelijk je hele leven veranderen.

Ik laat me op een keukenstoel vallen en kroel Claws’ oren terwijl ik verder lees.

In de herfst keer ik terug naar mijn thuisland Italië om mijn tachtigste verjaardag te vieren. Ik wil dat je meegaat.

Ik hap naar adem. Italië? Ik? Ik ken mijn oudtante amper. Toch komen er meteen beelden van wijngaarden en velden met zonnebloemen bij me naar boven.

Wat zullen we een plezier hebben! Daar houd je toch wel van? Ik vermoed dat je niet veel lol in je leven hebt in die verschrikkelijke winkel met mijn zus en je vader. Nee. Ik kan me niet voorstellen dat dat erg leuk is.

Ik snuif. Ik heb een prima leven, meer dan prima. Ik werk met mijn familie en woon in Bensonhurst, de plek waar ik ben opgegroeid. Hoewel het met de trein nog geen uur van Manhattan ligt, voelt het aan als een dorp. We hangen de was nog aan waslijnen, we kennen onze burens. Ik heb Matt, een trouwe levenslange vriend die ik bijna elke dag zie. Hoeveel mensen kunnen dat zeggen? Paolina Fontana heeft het helemaal mis.

We vertrekken half oktober, over slechts zeven weken. Ik neem aan dat je je Italiaanse paspoort nog hebt. We arriveren in Venetië, steken met de trein over naar Florence en eindigen aan de Amalfikust, waar ik op mijn tachtigste verjaardag op de trap van de kathedraal van Ravello moet staan.

De kathedraal van Ravello? Wat is ze van plan?

Bel me alsjeblieft om alles af te spreken. Tot dan wens ik je boeketten van klavertjesvier en dubbele regenbogen.

*Liefs,
Tante Poppy*

In mijn buik fladdert de opwindning voor ik mezelf tot de orde kan roepen. Ik kan me geen reis naar Italië veroorloven. Niet met mijn povere salaris. En zelfs al zou ik het kunnen, Nonna zou het verbieden. Kreunend leg ik mijn hoofd tegen de rugleuning van de eiken stoel. Tante Poppy zal een andere metgezel moeten vinden, misschien een ander familielid.

Maar tante Poppy heeft met niemand in onze familie een band.